

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД
2Кж.бр.380/15
Датум: 29.10.2015.год.
ВРАЊЕ

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВРАЊУ, у већу састављеном од судија: Наде Човић, председника већа, Станише Михајловић и Драгане Илић Марковић, чланова већа, са судијским помоћником Јеленом Петричевић Младеновић као записничарем, у кривичном предмету окривљених А. С. из с. Кончуљ, Општина Бујановац, Д. М. из с. Нерадовац, Град Врање, Д. С. и С. М., обојица из Врања, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из чл. 350. ст.2. у вези ст.1. у вези чл.33.Кривичног законика, одлучујући о жалбама браниоца окривљеног адв. Зијадина Аземи из Бујановца и браниоца окривљеног адв. Новице Здравковића, изјављеним против пресуде Основног суда у Бујановцу К.бр.1661/10 од 27.03.2015.године, у седници већа одржаној дана 29.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ жалби браниоца окривљеног А. С. из села Општина Бујановац и браниоца окривљеног Др. М. из села Град Врање, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Бујановцу К. бр. 1661/10 од 27.03.2015. године у делу одлуке о казни, тако што Виши суд, окривљене, за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из чл. 350. ст.2. у вези ст.1. у вези чл.33. Кривичног законика, за које су том пресудом оглашени кривим, применом одредби чл.56. ст.3.,57. ст.1.тач.6. и 45.ст.5. **КЗ ОСУЂУЈЕ** на казне затвора у трајању од по 4 (четри) месеца, у које им се има урачунати и време проведено у притвору од 08.12.2006. године до 28.12.2006. године, које казне ће се извршити тако што ће их окривљени издржати у просторијама у којима станују, без електронског надзора, које не смеју напуштати, осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора, док се у осталом делу жалбе браниоца окривљених **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К.бр.1661/10 од 27.03.2015.године, ставом I изреке окривљени оглашени су кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из чл.

350. ст.2. у вези чл.33. КЗ за које су осуђени на казну затвора у трајању од по четири месеца, у које им се има урачунати и време проведено у притвору од 08.12.2006. године до 28.12.2006. године. Обавезани су окривљени А _____ Д _____, да снесу трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд сходно одредби чл. 262. ст.2. ЗКП, одлучити посебним решењем. Ставом II исте пресуде окривљени Д _____ и С _____ на основу чл. 423. тач.2. ЗКП ослобођени су од оптужбе, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из чл. 350. ст.2. у вези чл.33. КЗ. Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили:

Бранилац окривљеног А₁ _____ адв. _____, побијајући је у осуђујућем делу у односу на окривљеног _____, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се иста преиначи тако да се окривљени _____ ослободи од оптужбе.

Бранилац окривљеног Д _____, адв. _____, побијајући је у осуђујућем делу у односу на окривљеног _____, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се иста преиначи тако да се окривљени _____ ослободи од оптужбе или да се у смислу чл. 45. ст.5. КЗ одреди да ће се изречена казна затвора извршити тако што ће је окривљени _____ издржавати без напуштања просторија у којима станује или пак да му се изрекне условна осуда, или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Виши јавни тужилац у Врању је у поднеску Ктж. бр.197/15 од 25.06.2015. године, предложио да се жалбе браниоца окривљених одбију као неосноване и пресуда Основног суда у Бујановцу К. бр. 1661/10 од 27.03.2015. године потврди.

Виши суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама у смислу одредбе чл. 451. ст.1.ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога Вишег јавног тужиоца у Врању, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног А₁ _____ С₂ _____ се побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.1.тач.8.ЗКП и указује да у потпуности није решен предмет оптужбе јер су ожалбеном пресудом изостављене радње преузимања лица на територији АП КиМ, затим радња превозења или преласка преко административне линије, као и радња довођења до Бујановца, због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.1. тач.9.ЗКП јер је првостепени суд прекорачио оптужбу, обзиром да оптужбом није стављено на терет да су држављани Републике Албаније ушли на територију Републике Србије без улазних печата и виза, затим из чл. 438. ст.1.тач.11. ЗКП јер е изреке пресуде неразумљива, обзиром да је нејасно где је окривљени наведена лица преузимао, на који начин их је довезао до Бујановца, из чл. 438. ст.2. тач.2. ЗКП јер не адржи разлоге о одлучним чињеницама, из чл. 438. ст.1. тач.5. ЗКП јер окривљеном није речена пресуда преведена на језику којим се исти служио током поступка.

Жалбом браниоца окривљеног Д се побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.1. тач.11. ЗКП јер је изреке пресуде неразумљива, с обзиром да се из њеног чињеничног описа не може закључити коју је радњу предузео окривљени , а која треба да представља законско обележје кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл. 350. ст.2. ЗКП и из чл. 438. ст.2. тач.2. ЗКП, с обзиром да је изрека пресуде противречна разлозима пресуде и у њој нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања.

Оцењујући изнете жалбене наводе, Виши суд налази да су неосновани, јер је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнетих одбрана окривљених, дао јасне, уверљиве и непротивречне разлоге о свим чињеницама које су предмет доказивања, а изрека пресуде је јасна и разумљива и није противречна сама себи, нити су разлози пресуде противречни изреци. Такође, увидом у списе предмета утврђује се да о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе или записника о исказима датих у поступку и самих тих исправа и записника, како се то неосновано истиче у жалбама.

Даље, побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.1. тач. 8. и 9. ЗКП, јер је првостепени суд овлашћен да уподоби утврђено чињенично стање при томе не нарушавајући објективни индентитет оптужбе, као у конкретном случају.

Такође, неосновано се жалбом браниоца окривљеног А С на истиче да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.1. тач.5. ЗКП, односно да је одбијен предлог окривљеног да му се уручи оптужни предлог преведен на албански језик и да му није уручена првостепена пресуда преведена на језику који се исти служио током поступка, јер увидом у списе предмета, односно у враћену доставницу се утврђује да је окривљеном уручена првостепена пресуда преведена на албански језик дана 07.05.2015. године, као и то да је окривљеном уручен прецизирани оптужни предлог Кт. бр.342/06-3 од 11. 07.2014. године дана 19.08.2014. године, за који је окривљени на главном претресу одржаном дана 08.09.2014. године изјавио да је примио и да је разумео садржину истог .

Оспоравајући правилност побијане пресуде, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбама бранилаца окривљених се даје властита оцена изведених доказа. Они не предлажу нове доказе које треба извести, већ једноставно износе сопствене закључке који су различити од оних које је дао првостепени суд, а чиме правилност закључака првостепеног суда није доведена у питање.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, а у склопу изнетих одбрана окривљених, које је ценио како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке под ставом I побијане пресуде. Наиме, правилном оценом одбрана окривљених и свих изведених доказа, првостепени суд је правилно утврдио да су окривљени на основу претходног договора, дана 07.12.2006. године у Бујановцу кријумчарили лица кроз територију Р. Србије, држављане Републике Србије, који су претходно на недозвољен начин-без улазних печата и виза ушли у Р. Србију, на тај начин што их је окр. Аг. л. С. , довео до ресторана у Бујановцу и предао окр. Д. М. који их је својим возилом марке „Мазда“, регистарских ознака повезао у правцу Београда ради даљег транзита кроз Р. Србију, за износ од 250 еура који му

је био плаћен од стране А С , на који начин су омогућавали наведеним лицима, држављанима Р. Албаније, недозвољени транзит кроз Р. Србију ка земљама Западне Европе, али је код села Давидовац, окривљени Д М заустављен од стране полиције.

Наиме, радња кривичног дела из чл. 350. ст.2. КЗ састоји се у омогућавању другом недозвољеног прелазу границе или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, у намери да себи или другом прибави какву корист. При том, појам „транзит“ у смислу наведене законске одредбе, представља превоз робе или добара кроз једну земљу у другу земљу.

Правилно је првостепени суд из исказа сведока С Ц и И Г утврдио да је критичном приликом возило којим је управљао окривљени Д М заустављено код села Давидовац, Општина Врање, пошто је претходно у Бујановцу покушало да избегне контролу и није се зауставио на знак заустављања патроле полиције, као и да је том приликом окривљени Д М свом возилу превозио четири држављана Републике Албаније и то Г који су претходно на недозвољени начин-без улазних печата и виза, ушли у Р. Србију.

На основу исказа сведока и правилно је првостепени суд утврдио да су из Р. Албаније кренули преко Р. Србије ка Италији, да су наведеног дана дошли у Бујановац, након што су пешице прешли административну линију између АП КиМ и Р. Србију, а да им је брат сведока још у Албанији договорио са неким човеком из Бујановца, да им организује превоз до Београда, а да су новац требали да дају тек у Италији и то по 3.000 еура.

Осим тога, правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног Д М коју је дао у фази истраге да је критичном приликом код кафана у Бујановцу дошао како би преузео четири лица која је требало да превезе до Београда, да су та четири лица ушла у његово возило по налогу окривљеног А С , те да му је том приликом окривљени А С дао 250 еура и рекао му да их вози за Београд и чим пређе наплатну рампу код Бубањ потока да стане са десне стране на паркинг где су та лица требала да изађу из возила, те да је на исти начин и неколико дана пре критичног догађаја превезао 4 држављана Албаније из Бујановца до паркинга код Бубањ потока за износ од 250 еура, а да га је у оба наврата ангажовао А С при чему је при таквој својој тврдњи остао и приликом извршеног суочења у фази истраге са окр.

Имајући у виду напред наведено, неосновани су наводи браниоца окривљеног Д М да исти није илегалним мигрантима омогућавао транзит кроз Републику Србију, већ је уз новчану надокнаду намеравао да их превезе од Бујановца до Београда јер је током првостепеног поступка доказано да је окривљени превозио 4 држављана Р. Албаније који су на недозвољени начин ушли у Р. Србију, преко територије Р. Србије где је почетна тачка транзита Бујановац где су исти ушли у возило окривљеног, а крајња дестинација су земље Западне Европе.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног Д М да исти није знао кога треба да вози јер се из исказа сведока утврђује да је критичном приликом возило којим је управљао окривљени било заустављено код села Давидовац, Општина Врање, пошто је претходно у Бујановцу покушало да избегне контролу и није се зауставио на знак заустављања патроле полиције, те овај суд налази да окривљени се није зауставио на знак заустављања патроле полиције управо из разлога што је знао каква лица превози.

Осим тога, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног А С да окривљеног не познаје и да је критичном приликом био код

6

еденим
мљама
стране

другом
намери
аведене

Исени
Драган
јановцу
олиције,
кављана
Роберта,

степен
ог дана
АП КиМ
а неким
дају тек

Драгана
јановцу
три лица
риликом
им пређе
и требала
евезао 4
а, а да га
и остао и

ивљеног
епублику
ада јер је
евозио 4
торије Р.
вљеног, а

знао кога
зрђује да
ић било
ђујановцу
иције, те
а патроле

ог Ариф
м био код

куће јер је иста у супротности са одбраном окривљеног Д. М. фази истраге који је децидно навео да га је критичном приликом ангажовао А. С. што је потврдио и приликом суочења са њим.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је радње окривљених, правно квалификовао као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из чл. 350. ст.2. у вези чл.33. КЗ, налазећи да се у њиховим радњама стичу сва битна обележја предметног кривичног дела за које су оглашени кривим и то како објективна обележја и законски елементи предметног кривичног дела, тако и субјективна обележја која се тичу поступања окривљених са директним умишљајем.

Приликом избора врсте и висине кривичне санкције, Виши суд је имао у виду све околности предвиђене чл. 54. Кривичног законика, па је на страни окривљених ценио њихове личне и породичне прилике које се огледају у томе да су породични људи, очеви по двоје малолетне деце, сиромашног имовног стања, као и протек времена од дана извршења кривичног дела с обзиром да је у међувремену прошло девет година, дајући утврђеним олакшавајућим околностима карактер нарочито олакшавајућих околности, док од отежавајућих околности је нашао њихову ранију осуђиваност.

С обзиром да је за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из чл. 350. ст.2. у вези ст.1. КЗ, прописана казна затвора од месец до пет година, због олакшавајућих околности, у смислу одредбе чл. 56. ст.3. КЗ, применом одредбе чл. 57. ст.1. тач.6. КЗ, ублажио кривичну санкцију у границама ублажавања казне прописане одредбом члана, па је окривљенима изрекао казне затвора у трајању од по четири месеца. Правилном применом закона овај суд налази да у конкретном случају има места за примени одредбе чл. 45. ст.5. КЗ којом је прописано да ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учињено, може очекивати и да ће се на тај начин остварити сврха кажњавања. С обзиром на висину изречене кривичне санкције која је у конкретном случају код окривљених у трајању од по четири месеца, испуњен је објективни услов за изрицање овакве кривичне санкције, док се на основу личности учиниоца, с обзиром да се ради о породичним људима, очевима по двоје малолетне деце, с обзиром да је у међувремену прошло девет година, степен кривице и друге околности под којима су дела чинила представљају разлог да се може очекивати и да ће се на тај начин остварити сврха кажњавања прописана одредбом чл. 42. КЗ, те да ће се у оквиру опште сврхе кривичне санкције у виду сузбијања дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством из чл. 4. ст.2. КЗ, спречавањем учиниоца да чини кривична дела, типичајем на њега и на друге да не чине кривична дела, изражавањем друштвене осуде за кривично дело, јачањем морала и учвршћивањем обавезе поштовања закона.

На основу свега изложеног, применом одредбе чл. 457. и чл. 459. у вези чл. 441. ст.1.ЗКП, одлучено је као у изреци.

ВИШИ СУД У ВРАЊУ, дана 29.10.2015.године, 2Кж.бр.380/15.
СМ/МС

Записничар-судијски помоћник,
Јелена Петричевић Младеновић

Председник већа-судија,
Нада Човић

